

Vi använder cookies för att förbättra funktionaliteten på våra sajter, för att kunna rikta relevant innehåll och annonser till dig och för att vi ska kunna säkerställa att tjänsterna fungerar som de ska.

[Läs mer](#)[Stäng](#)

DAGENS NYHETER.

En utskrift från Dagens Nyheter, 2019-11-27 20:27
Artikels ursprungsadress: <https://www.dn.se/kultur-noje/konsertrecensioner/konsertrecension-jazzfestival-pa-50-scener-med-hyllning-uppror-och-ren-energi/>

Konsertrecensioner

Konsertrecension: Jazzfestival på 50 scener med hyllning, uppror och ren energi

PUBLICERAD 2019-10-20

Bild 1 av 2 Lina Ullén på Fasching.
Foto: Sofia Blomgren

Stockholm Jazz Festival pågår på 50 scener, och DN:s Johannes Cornell ser de största, skickligaste artisterna paradera. Samtidigt efterlyser han en egen, tydligare identitet på festivalen.

[Läs senare](#)

Konsert

Stockholm Jazz Festival

Artister: China Moses, Lisa Ullén, James Brandon Lewis.

Scen: Fasching.

Att döma av publiktillströmningen på Fasching, Nalen, Musikaliska och Cirkus är Stockholm Jazz Festival 2019 en hit. Värdet av de bortåt femtio ytterligare scener som evenemanget tagit i anspråk bör dock ställas i relation inte bara till antalet besökare utan också till den rent konstnärliga ambitionen. Missförstå mig för all del inte; jag har inget emot mångfald och tycker i princip att på ju fler ställen det spelas jazz desto bättre. Men Stockholms enda större, internationella jazzfestival borde rimligen sätta kvalitet framför kvantitet, om inte rentav skapa en betydligt tydligare, egen identitet.

Nu är det förstås ändå på de mer etablerade ställena som de största artisterna paraderar, och ingen mer iögonfallande än sångerskan China Moses på Fasching. Som dotter till Dee Dee Bridgewater har hon visat vad hon själv går för, till på köpet även som programledare i radio och teve. Många olika spår – inklusive det att hon är amerikanska men uppvuxen i Frankrike – leder till ett uttryck på scenen, som spänner från hennes entré till tonerna av gammalt stridepiano, över bugningar för Dinah Washington, till en form av ömsom talade, ömsom sjungna berättelser om livet (och skörlivet). Stilen är blues, jazz och r & b, lite om vartannat och med fokus kanske egentligen mer på texterna. Det mesta är uppenbarligen självupplevt, och om någonstans sitter hennes styrka i en känsla av att hon säger/sjunger någorlunda som det är.

Ärlighet vara kanske längst, även i musiken. Men det vore onekligen att begränsa det narrativa perspektivet att bara se det så. Musik kan också vara mer som pianisten Lisa Ulléns. Hennes konsert på samma scen kvällen därpå är snarast en fråga om motstånd mot något som i förlängningen riskerar att göra all musik godtycklig. Hon uttrycker sig inte med någon vedertagen berättarteknik, utan genom att aktivt motstå det gängse, konventionella och därför allt mindre trovärdiga. Ulléns alternativ är improvisationsbaserat och intuitivt, men också skrivet och ytterst formmedvetet. Med sin flygel, en trumpetare, en trummis och en kille på turntables (hela tre skivspelare, plus en mixer) skapar hon en sällsamt vacker musik, på en gång långsträckt och nästan överväldigande detaljerad.

Verket korsar frijazzen, delvis från ett europeiskt perspektiv men också i direkt kontakt med de amerikanska förlagorna. De är nämligen flera, snarare än en enhetlig stil. Men många hade det gemensamt att de återknöt till afroamerikanska rötter i gospel och spirituals. Saxofonisten James Brandon Lewis, som spelar med sitt band direkt efter Ulléns kvartett, tar upp den tråden. Och drar den vidare ända till funk och hip hop – utan att passera fusion. Det är närmast rå musik, som liksom vill serveras så också för att inte förlora känslan av den musikaliska råvaran. Tillagning sker företrädesvis medelst ren energi, och med det dynamiska resultatet att Brandon Lewis band både tycks hylla och göra uppror mot jazzen. Starkt, även vad gäller ljudnivån.

Men det smakar helt ärligt.

Text:

Johannes Cornell

Följ

Visa kommentarer (0)

© Detta material är skyddat enligt lagen om upphovsrätt